

Ferencz-Nagy Zoltán

HIDEGRÁZÁS,
MAJD ÉLES BIZSERGÉS A VÁLLBAN

a laterna magica fel-felrebben
s megvilágítja a kút mélyét
a kút mélyében alvó mohán csillanó
páragyöngyöket
s akkor nem látok egyebet
csak a derengő mélységet
s mintha a moha oly puha lenne
mint az arcod azon a februári éjjelen
mikor még azt hittem hogy a jégnél
talán a fagyott bükkfacsutaknál
nincsen semmi ami keményebb
tévedtem
talán
mert a NEM keményebb
koppán a levegőben
majd élesen a dobhártyába vág
s nem áll meg az agyig
s ott meg nem valami tág
a hely
és kell
nekem
egy csók
de te azt mondtad nem
persze szabadkozhatnék
hogy a csók-kérésben nem volt semmi testi
lehet kicsit igazam is lenne
de a februári éjben oly édesen nyirkosan
csillogtak
ajkaid
hogy bennük láttam lelked

AZ ILLAT

Kicsit megszedültem.
Hajad illata elég ravasz,
Lassan zárja le pilláim,
S mintha egy kis meleg fuvallat lenne
A novemberi ködben,
Csalogat, mintha körbe akarna tekeredni rajtam,
Mint egy kígyó,
Elcsábítana,
Adna a tudásából,
A fehér vállakról mesélne,
Melyekre ráomlik,
S melyek csak márványul kacsintanak,
Szendén fehérленek ki a ruha alatt
A pici részbe, amely a bőröd s a ruha anyaga
Között van.
Köztem s közted ennél nagyobb a rés.
Be kell érnem hajad illatával,
Mely nehéz, de kellemes,
Ravasz, de szellemes,
Tudja, hol kell bekócosodjon váratlanul,
Hogy egy csomó gyűljön az ádámcsutkám fölé.
Ne kísérts!

RÁNÉZTEM AZ ÉJSZAKÁBAN

Arcán puhán sejlik a hold párolgó csodája.

WERTHER?

Werther, mondom,
Leveled megkaptam,
S azóta is lebegek,
Mint egy céltévesztett angyal;
Mennyek kapujában tántorgok
Cigányjazzt füttyülve –
Füttyülni ha tudnék,
S (főleg)
Hallásom ha lenne.

Elképesztő, mondom,
Sorsod térképésze
Igen értett ahhoz,
Mily hosszú a méter.

Ne fürkéssz sok lányt,
Csak egyet egyszerre,
Az is elég ahhoz,
Hogy elmenj vegyszerrel
Szedegetni a mohos pókhálót
Emberlelked dohos odvából.